

ZOKEV bülteni

ZONGULDAK KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI YAYIN ORGANIDIR

Sayı : 12

Haziran 2004

Savaş Büke Gülmece Öyküsü Yarışması'nda Birincilik Ödülü

MEHMET FIRAT PÜRSELİM'İN "ÇETE" ADLI ÖYKÜSÜNE

- **Mansiyon ödülünü Toprak IŞIK "Köy Minibüsü" adlı öyküsüyle kazanırken, Bülent KARAKAŞ "Sabaha Karşı Gelen" adlı öyküsüyle jüri özel ödülünü kazandı.**

Vakfımız tarafından düzenlenen Savaş Büke Gülmece Öyküsü Birincilik Ödülü'nü Mehmet Fırat Pürselim "Çete" adlı öyküsü ile kazandı. Muzaffer İzgü, Aydın Engin, Cihan Demirci, Savaş Ünlü ve Kürşat Coşgun'dan oluşan seçici kurul, yarışmaya katılan 30 yazarın 63 ürünü arasında yaptığı değerlendirme sonucunda, Toprak Işık'a "Köy Minibüsü" adlı ürünüyle mansiyon ödülü verirken, Bülent Karakaş'ın "Sabaha Karşı Gelen" adlı ürününü özel ödüle değer buldu.

Seçici Kurul yaptığı bir diğer değerlendirmeye de; Serpil Ural, Anıl Gökpek, Mehmet Altınöz, Sırrı Ayhan, Nalan Temeltaş Türkmen, Nurettin İğci, Halil Gökhan Doğan, Salih Doruk, Sezer Odabaşoğlu, Hasan Öztürk ve İncila Çalışkan'ın ürünlerini yayınlanmaya değer buldu.

Yarışmanın ödül töreni, Zonguldak Karaelmas 2004 Uluslararası Kültür ve Sanat Festivali

Savaş BÜKE

etkinlikleri kapsamında, 26 Haziran 2004 tarihinde yapılacak. Seçici Kurul üyeleriyle, Savaş Büke'nin yakınlarının katılacağı törende Savaş Büke ile ilgili bir de anma programı gerçekleştirilecek.

Ürün göndererek yarışmamızı anlamlandıran tüm katılımcılara, seçici kurul üyelerimize teşekkür ediyor, ödül kazanan yazarlarımızı kutluyoruz.

Savaş Büke Gülmece Öyküsü Yarışması'na Büyük İlg

Vakfımız tarafından düzenlenen, "Savaş Büke Gülmece Öyküsü Yarışması" büyük ilgi gördü. Yarışmamıza yurt içinden ve dışından, 30 yazar, 63 ürün ile katıldı.

Yarışma takvimi uyarınca, son katılım tarihi olan 3 Mayıs'a kadar ulaşan dosyalar, Seçici Kurul üyelerine iletildi. Muzaffer İzgü, Aydın Engin, Savaş Ünlü, Cihan Demirci ve Kürşat Coşgun'dan oluşan Seçici Kurul, 8 Haziran 2004 tarihinde raporlarını vakfımıza ulaştırdılar.

Merhaba

Belki farkında değiliz ama; gerek dünyada, gerek ülkemizde, gerekse kentimizde büyük altüst oluşların yaşandığı günlerden geçiyoruz. Irak işgalinin ardından dünya, ülkemizi de peşinden sürükleyerek başka bir siyasi, coğrafi pozisyona doğru evriliyor.

Bir önceki konjonktürde "dünyanın jandarmalığına" soyunan ABD, oluşturduğu yeni strateji ile "dünyanın sahibi" olduğu iddiasında artık. Yerküremizin zenginliklerine el koyabilmek için, insanlığın bu zamana değin biriktirdiği tüm demokratik değerleri ayakları altına almaktan çekinmiyor. Karar alma süreçlerine son derece pervasız, bir o kadar da kaba biçimde müdahale ederek, "gücü yetene" ilkelliğini, çağımızın gerçeği haline dönüştürüyor.

Şiddeti meşru hale getiren bu durum; insanlığı, insani değerleri çürütüyor. Terörizm bu zamana değin hiç bulamadığı kadar çok yandaş buluyor kendine. Demokratik değerlere, insani hasletlere olan inanç giderek zayıflıyor. Barbarlar çağına geri dönüldüğü sanki.

Diğer yandan, tüm dünyada ABD karşıtlığı, çığ gibi yükseliyor. Din, dil, ırk, cinsiyet, ideoloji ayrımı gözetmeksizin insanlar, şiddetin toplumsal yaşamdan tümüyle dışlandığı yeni bir dünyanın nüvelerini de taşıyarak, bu cephede birleşiyor.

AB sürecindeki Türkiye, meclisten jet hızıyla yasalar çıkarıyor. Ancak, toplumsal yaşamda dün var olan yasaklar, aynı biçimde yerini koruyor. Ekonomide rakamlarla ortaya konulan iyileşme hayata yansımıyor. Eski kısır tartışmalar, tartışmacıları değişmiş olsa da, üretkenlikten uzak bir biçimde sürüp gidiyor.

Ve Zonguldak, TBMM'den çıkan son maden yasasıyla birlikte, yeni bir sürece girdi. Devletin kömür havzası üzerindeki hakimiyetinin silikleştirildiği bu süreç yeni bir kumpanyalar dönemine doğru yol alıyor. Karamsarlık, umutsuzluk ve çikişsizlik kentimizin yazgısı haline geliyor.

Etrafında umudu örgütleyebilecek tüm bu gelişmelere karşı, başka türlü bir seçeneği ortaya koyabilecek projeler ise çok cılız henüz. Yalnızca kentimizde değil, ülkemizde hatta dünyada da böylesi bir seçeneksizlik var ortada.

Bu koşullarda yeni bir etkinlik dönemine giriyor ZOKEV. Önümüzdeki günlerde Savaş Bülke Gülmece Öyküsü Yarışması ödül töreninin de içinde olduğu bir programı sunacağız Zonguldaklara. Ülkemizin önde gelen aydınlarıyla buluşacağız.

Üyelerimizi, ZOKEV dostlarını, bu buluşmada birlikte olmaya çağırıyoruz. Yaşanan bu yozluklara, barbarlığa sanatın dili ile yanıt vermek en doğru şey galiba.

Bir sonraki sayıda buluşmak umuduyla, sevgi ve dostlukla.

RÜŞTÜ'YLE SÖYLEŞİ

ne güzel tanıtmış tonyalı
mezar taşlarını
—bu muhammet'tir üç kanı vardır
vurdu vurdu vurdu vuruldu—
nasıl bir hikmettir bu
kan anılır adıyla
—şu seyyit hasan'dır dahi kanlıdır
yandaki bizim yoksul osman
ne vurdu ne vuruldu
boktan yere yatıyor—

anladım selam niçin esirgenir
benim senin gibilerden

çok çok yaşa emi
rüştü onur sen
—sapkanın altında—
başımın açıklığını sual edersen
sana saygısızlık olmasın diye

MEHMET YILMAZ KARAİBRAHİMOĞLU

(Kerem Olayım Bahara)

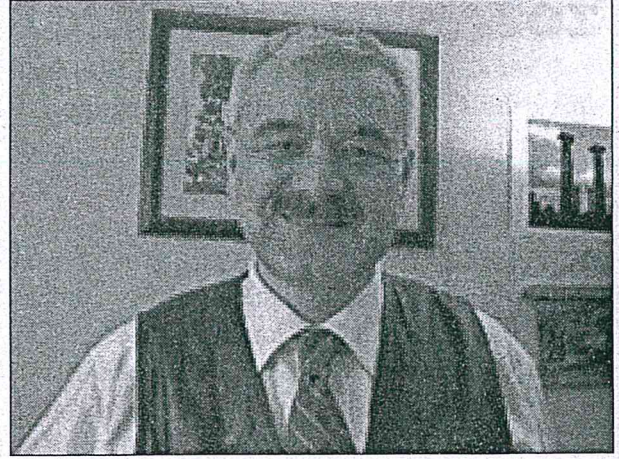
ZOKEV Adına Sahibi : Prof. Dr. Vedat DİDARİ
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Sabahattin KABAKÇI
Dizgi/Mizampaj ve Yönetim : ZOKEV
Adres : Papila İşhanı Kat: 2No.: 6
Soğuksu / Zonguldak
Tel.: (0.372) 253 74 59 (12:30/18.00 saatleri arası)
BASKI : SEFA MATBAASI
Tel.: (0.372) 251 33 63 - Fax : 252 47 50 ZONGULDAK
e-mail : zokev@ttnet.net.tr
Web : zokev.cjb.net
İmzalı yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Birol ÜZMEZ

Uzun yıllar yaşadığı Zonguldak'ta maden işçilerinin yaşamlarını fotoğrafa yansıtan Birol Üzmez, 1960 yılında Akçakoca'da doğdu. Baba mesleği olan fotoğrafla sanatsal anlamda 1984 yılında ilgilenmeye başladı. 1986 yılında İstanbul Fotoğraf ve Sinema Amatörleri Derneği'ne (İFSAK) üye oldu.

1986 yılında, Uğur Kasırga ile birlikte Olof Palme anısına açılan "Pencere" isimli fotoğraf sergisinin ardından, Ayhan Ülkü ile "Yalnızlık", İbrahim Akyürek ile "Madencinin Yaşamı" ortak sergilerini açtı. Ulusal ve uluslararası yarışmalarda fotoğrafları ödüllendirilen Üzmez, "Üç Yaşamın Bir Günü", "Denemeler Yanılmalar", "Zonguldak'ın Öteki Yüzü", "Uzun Sessizlikler, Kısa Patlamalar" isimli saydam gösterilerini gerçekleştirdi.

1993 yılında İzmir'e yerleşti. Tarih Fotoğraf Grubu'nun kurucuları arasında yer aldı. 1995 yılında Enver Akmaner ile Amerikan

Kültür Derneği'nde İzmir'deki ilk sergisini açan Üzmez, o tarihten bu yana birçok karma sergide İzmirli sanatseverlerle buluştu.

Tarih Zeytinyağı Birliğinin ürün tasarımlarında sanatsal yaklaşımı öne çıkarmasıyla birlikte, Üzmez'in fotoğrafları çalıştığı kurumun afiş, dergi, etiket, katalog, reklam, plazma tv, web sitesi çalışmalarında kullanıldı.

Halen, Tarih Zeytin ve Zeytinyağı Birliği'nde Fotoğraf Editörü olarak çalışan Birol Üzmez, dört yılın sonunda oluşturduğu koleksiyonunu "Zeytine Yolculuk" adlı fotoğraf sergisiyle ortaya koydu. Üzmez, kendi gözüyle baktığı zeytin ve zeytin ağacında ustalığının yanısıra, büyük bir heyecan ve aşk da yarattı.

Üzmez 11 yıl aradan sonra, ilk kez memleketi olan Zonguldak'ta, Karaelmas Uluslararası Kültür ve Sanat Festivali, ZOKEV etkinlikleri kapsamında sergi açacak.

"ZEYTİNE YOLCULUK"

*"Bir zeytin tanesiydi önce, sonra hayat...
Zeytin ağacında asılı zeytine "zeytin" dedi,
gördüklerim zeytinde yolculuk...
zeytindi önce, gözlerindeydi hikaye
toprağında zeytin vardı, zeytinde hayat...
zeytindi gözleri, gözlerindeydi zeytin
zeytin, yağ oldu, kayıp gidiyordu,
giderken...
ağacı toprağı avuçlamıştı, meyvesi hayattı;
zeytindi
topraktı, ağaçtı, zeytindi; koca bir hikayeydi...
zaman geçti herşey değişti, o değişmedi,
zeytin dalında zeytindi."*

Fotoğraf : Birol ÜZMEZ

ZOZAN'IN AYDINLIĞI

Güngör ŞENKAL

Annemin çocukluğunda kilim yıkamak için geldikleri -Ereğli sahilinde, eski Azim konserve-nin yanındaki- kayalar, benim zamanıma ulaşamadı. Benim çocukluğumdaki iskele de benim çocuklarıma... Denizden yer kazanarak yol, gezi ve eğlence yerleri yapmak anlayışı, denizin doğal sını-rını 100 metre kadar geriye çekmiş. Bunları düşünürken bir yandan da denizin son fırtınayla sahilden neler aldığını anlamaya çalışıyordum. Aldığını, diyorum; deniz, kendinden alnanı geri almış. Bu sözlerin doğruluğuna birçok kez ta-nık olduğum için olacak, ne denizin söktüğü kal-dırım taşlarına, ne dağıttığı gözlemeci kulübele-rine, ne de başka bir şeye şaşırdım.

Şaşırdım!

Az ilerimde, bir sokak lambasının altında, ona yaslanmış, önünde tartısı, elinde kitabı bir kız çocuğu gördüm. O fırtınalı günlerin ardından, 'merak etmeyin, ben burdayım' dercesine kendini gösteren güneşi fırsat bilmiş. Aldığı gibi tartısını ve kitabını, düşmüş yollara. Gelmiş oturmuş bu-raya. Okul harçlığını çıkarırken, zamanını da en verimli biçimde değerlendiriyor: Okuyarak.

-İyi günler. Ne okuyorsun?

Gülümseyerek okuduğu kitabın adını söylüyor. Yazarını soruyorum. Onu da söylüyor. Usumda tutamıyorum. Okuduğu kitabın dışında bir ki-tabının daha olduğunu görüyorum; yanı başında duruyor.

Bekler gözlerle yüzüme bakıyor.

- Nerelisin?

-Mardinli.

-Neva teciya? (Adın ne?)

-Semra.

Semra, bir şey söyleyecekmişçesine yutkunuyor. Düşündüğüm gibi...

-Aslında Zozan da... Semra diyorlar.

Anlaşılan, kaşla göz arası konuşmada, bir güven duygusu oluşmuştu aramızda. Arkadaşlık duygu-su... Aslında boyacı, tartıcı, baloncu, mendilci çocukların hepsi arkadaşımdaydı benim. Ancak, Zozan'ı daha önce görmemiştim.

Konuyu onun işine getiriyorum.

-Kaça tartıyorsun?

-Ne verirlerse abi.

-Ne verirlerse, olur mu? Ben, şimdi tartılacak olsam, ne kadar vermem gerekir?

- Sen bilirsin abi. Ne verirsen...

- Olmaz! Tartılmadan önce bunun bedelini bil-meliyim.

- 50 bin lira veriyorlar işte.

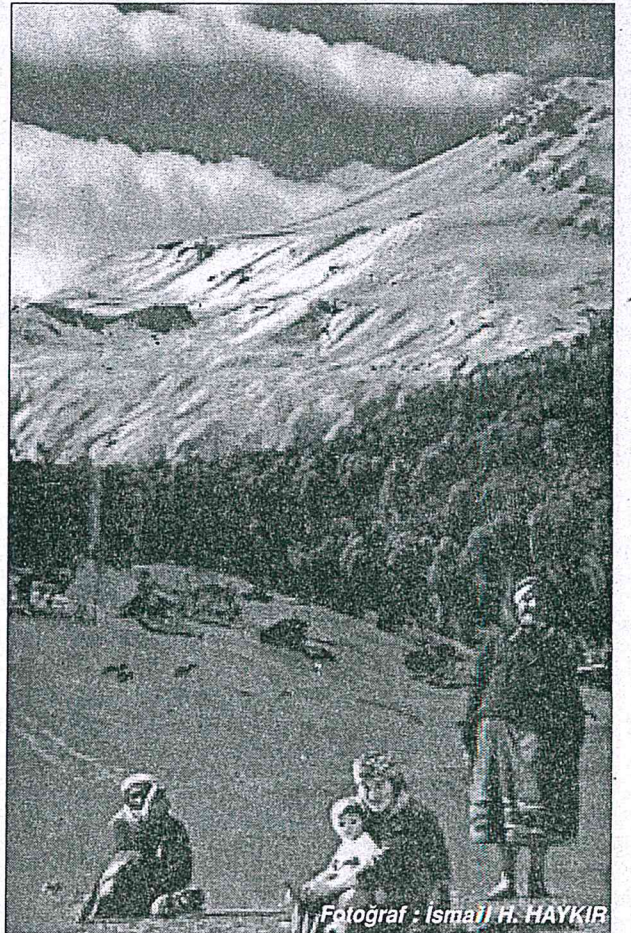
Zozan, bu ülkenin geleceği.

Ancak, bir ayrıntıyla! O, bu ülkenin aydınlık geleceği.

Çünkü o, bir kitabı elinde, bir kitabı yanında, çalışırken bile okumaya, dünyasını genişletmeye özen gösteriyor. Okuma alışkanlığı olmayan bir toplumda, gelen geçeni utandırıyor.

Onun sarı yüzünde, boncuk gözlerinde, oku-manın verdiği olgunluk görülüyor. Olgunluk ve kendine güven... Sokak lambalarının bile ışığını ondan aldığı güzelliğiyle çevresini aydınlatıyor güpegündüz.

Zozan ya da diğer adıyla Semra kardeşimin gözlerindeki pırıltı hiç eksilmesin.

Maden Mühendisi ve ZOKEV Üyesi Ekrem Murat ZAMAN'ın "ZONGULDAK - Kömür Havzasının İki Yüzyılı" başlıklı kitabı Maden Mühendisleri Odası Yayınları arasında çıktı. 166 sayfa ve 3 bölümden oluşan kitap, bu zamana değin havza tarihi üzerine yazılmış en geniş kapsamlı ve en zengin materyale sahip kitap olarak değerlendiriliyor.

Kitabın önsüzünde "Bu kitapta Zonguldak'ın ülke kalkınmasındaki payı ile demir-çelik ve enerji sektöründeki tartışılmaz öncülüğüne tanık olacak, sosyal, kültürel tüm güzellikleri ile yurdumuzun örnek endüstri şehrinin, taşkömürü işletmeciliği ile birlikte gelişimini göreceksiniz.

Okuyanların katkı ve eleştirileri ile daha da zenginleşeceğine inandığım bu kitabın 'ekmeğin alın teriyle kazanıldığı, emeğin yüceltiği yer' olan Zonguldak'ta sahip olunan değerlerin bilincinde bir toplumun oluşmasına, aracı olacak küçük bir bilgi kaynağı olmasını dilerim." demiş Ekrem Murat ZAMAN

NEDEN MİZAH ÖYKÜSÜ? NEDEN SAVAŞ BÜKE?

ZOKEV'in yitirdiğimiz Zonguldaklı bir değer adına her yıl düzenlediği yarışmanın bu yılki konusu Savaş Büke idi; haliyle yarışma da mizah öyküsü alanında yapıldı. Yarışmanın amacı başlangıçta "yerel kültürel değerleri anmak, gelecek kuşaklara aktarmak ve kentlilik bilincini geliştirmek" olarak belirlenmişse de, yarışma sonucunda, mizah öykücülüğümüzün de birbirinden değerli yapıtlar kazandığını görmüş olduk; bizim için bu yarışmanın en önemli sonucu da bu sayılır.

Bizim için son derece sevindirici gelişmelerden biri de, katılımcılar arasında daha önce dergi sayfalarında ya da kitaplarıyla okuyuculara ulaşmış yazarlar olduğu gibi, daha önce hiçbir biçimde okuyucu ile buluşma fırsatı bulamamış yazar ve yapıtların da olması idi. "Savaş Büke'ye Armağan" adı altında vakfımızca hazırlanacak kitapta bu yapıtlar (ve yazarları) belki de ilk defa okuyucu ile buluşacak.

Ahmet Rasim'den Aziz Nesin'e, Rıfat Ilgaz'dan Savaş Büke'ye uzanan ve bugün çok sayıda genç yazarla varlığını sürdüren mizah yazı-

nımız, kökleri Nasrettin Hoca'ya yaslanan, Bektaşî kültürünün Hoca Erenleri'ne göz kırpan, köy seyirlik oyunlarına, Karagöz-Hacivatlar'a selam çakan güçlü bir damardan beslenmektedir. Yarışmaya katılan öykücülerimizin bu damardan alabildiğine yararlandığını görmek bile, mizah yazının geleceği açısından umut verici bir gelişme olsa gerekir.

Katılımcıların kadınıyla erkeğiyle, genciyle yaşlısıyla (ki bu yelpaze 18 ile 65 arasında değişen koca bir dilimi kapsamaktadır) ve her meslek grubundan (memur, öğrenci, emekli, esnaf, öğretmen, hekim, işsiz, vb.) olması, mizahın bizim insanımız için ne denli yaşamsal olduğunu göstermesi açısından da ilginçtir. Aziz Nesin mizahı tanımlarken "insanların sığındığı son kale" diyor; insanlarımızın her kesimiyle bu kadar mizahla içiçe olmasını acaba nasıl değerlendirmeliyiz? Yoksa "son kale"ye geldik mi?

Ahmet Naim, Muzaffer Tayip, Burhan Solukçu, Nazım Baysal, Mehmet Seyda'dan sonra Savaş Büke de İlimizin yetiştirdiği değerler olarak vakfımızca düzenlenen yarışmalarda yerlerini alırken, bizler şimdiden, önümüzdeki yıl bu toprakların soluğunu tüm ülkeye taşıyan sanatçımızı belirlemek ve kamuoyu ile yeniden buluşturmak üzere çalışmalara başladık bile.

Maden Mühendisleri Odası 50 Yaşında...

TMMOB Maden Mühendisleri Odası 50. yılını kutluyor bu sene. Maden Mühendisleri, ülkenin dört bir yanında düzenlenen etkinliklerle kutlayacaklar ellinci yılı. Türkiye gibi istikrarın mumla arandığı bir ülkede, bir meslek örgütü için, hiçte azımsanacak gibi değil, geçen zaman.

Dünyada başka bir örneği var mı bilmiyorum, ama Maden Mühendisleri Odası, 50 yılın çok ötesine taşan boyutta, özgün bir yer işgal ediyor Zonguldak'ta. Başka yerde yalnızca bir meslek örgütüyken; kentimizde endüstriyel, sosyal, kültürel gelişiminin en önemli yapı taşlarından biri Oda. Nasıl olmasın ki? Kömür havzasının -o zamanki deyimle- inkişafına yönelik en büyük projeler de orada olgunlaştırıldı, havzayı yok etmeye

Ahmet ÖZTÜRK

öğretmenleri Behçet Oktay'la birlikte, Zonguldak'ta "Türk Maden Mühendisleri Cemiyeti" adıyla bir dernek kurdular, takvimler 1930'u gösterirken. Havzada faaliyet yürüten kumpanyaların yabancı uyruklu mühendisleri de yer almışlardı, ilk üyeler arasında. Henüz sosyal güvenlik kurumlarının oluşmadığı ülkemizde, üyelerini sigortalı yapan Cemiyet, Türk şiiirinin usta kalemi Behçet Kemal Çağlar öncülüğünde "Maden" adlı bir de dergi çıkarmıştı.

1940'lı yıllarda, dil devriminin kök salmasıyla adı "Maden Mühendisleri Derneği" olarak değiştirilse de, "Cemiyet" olarak yer etmişti bir kez belleklerde. Adı gibi, mekanı da değişti birkaç

yönelik çabalara en büyük karşı çıkışlarda. Dostlarla buluşup, susuzluğun giderildiği bir mekan olarak da yer tuttu yaşamımızda, bir çok kültürel aktiviteye ev sahipliği yapan, bir merkez olarak da.

1954 yılında kurulan TMMOB'ne bağlı, Maden Mühendisleri Odası'nın bir şubesi iken, "Cemiyet" olarak anılır günümüzde bile. Kentimiz tarihiyle de iç içe geçen ilginç bir öyküsü var bu adlandırmanın. 1924 yılında, kömür havzasında artan teknik eleman gereksinimini karşılamak üzere, Zonguldak'ta Yüksek Maadin ve Sanayi Mühendis Mektebi' kuruldu. Buradan mezun olan ve her biri daha sonraları efsane bir madenci olarak, Türk madencilik tarihine geçecek olan İhsan Soyak, Bahri Savaşkan, Zeki Yerdelen, Nevzad Yerdel, Nazmi Bey, Halil Pekmen, okul

kez. İlk önce Maadin ve Sanayi Mühendis Mektebi'nin, Fener'de şu an Endüstri Meslek Lisesi olarak kullanılan, askeri kışladan bozma tarihi binasındayken, 1940'lı yıllarda da, şimdiki Vergi Dairesi'nin yerinde bulunan, Maden Dairesi'ne taşındı.

ODA MI? CEMİYET Mİ?

1945 yılında, "Yüksek Maden Mühendisleri Derneği" adı altında bir başka mühendislik örgütlenmesine tanık oldu Zonguldak. EKI'nin çoğu yurt dışında eğitim görmüş üst düzey bürokratlarının, diğerleriyle aralarındaki statü farkını, örgütlenme düzeyinde de korumak amacıyla kurdukları bu dernek, Ankara Köprüsü ve Yeni Cami ile Zonguldak Deresi arasındaki "şirket mahallesinde" bir binada hizmet veriyordu. 4 Aralık 1955 tarihinde Maden Mühendisleri

SEVMEK TANIMAKLA BAŞLAR

● ZOKEV Ülkenin dört bir yanına düzenlediği kültür turları ile, yaşamınıza farklı bir pencere açıyor. Başka diyarları gezmek, başka insanlarla tanışmak için bizi arayın.

GÜNEYDOĞU ANADOLU GEZİSİ

(4 - 10 Eylül ve 25 - 31 Ekim 2004)

★ ★ ★

DOĞU ANADOLU GEZİSİ

(21 - 28 Ağustos 4 -10 Eylül 2004)

★ ★ ★

KARADENİZ GEZİSİ

(1 - 7 Temmuz, 27 Haziran - 03 Temmuz, 22 - 28 Ağustos 2004)

★ ★ ★

FETHİYE , ÖLÜDENİZ, KAŞ, KALKAN

(24 - 31 Temmuz, 04 - 11 Eylül)

ÇANAKKALE TURU

(19 - 20 Haziran, 25 - 29 Eylül)

★ ★ ★

KAPADOKYA

1 Gece, 2 Gün

(25 - 27 Haziran 2004)

2 Gece, 3 Gün

(28 - 31 Ekim 2004)

★ ★ ★

ANTALYA, KEMER

(11 - 18 Eylül 2004)

İletişim için: ZOKEV

Tel.: (0.372) 253 74 59

Odası'nın şubesinin açılmasıyla birlikte, üç ayrı mühendis örgütü faaliyettedir Zonguldak'ta. "Cemiyet" ile aynı binada etkinliklerini sürdüren Oda, "Birlik" adıyla anılmaktaydı o yıllarda. Maden Mühendisleri Derneği, Yüksek Maden Mühendisleri Derneği ile, 1976 yılında birleşerek Fener'deki yeni mekanına taşınmaya kadar, Maden Dairesi'ndeki yerinden, halen Oda'nın bulunduğu Liman Caddesindeki binaya taşındı, 1964 yılında. Maden Mühendisleri Odası'na da bir oda tahsis edildi ve faaliyetler burada birlikte yürütüldü. "Oda" - "Cemiyet" karışıklığı da o zamanlardan miras kaldı bizlere.

Maden Mühendisleri Odası 50. yılını kutluyor bu yıl. Maden Mühendisleri Derneği'de gelecek yıl, 75. yaşını kutlayacak. Geçen 75 yıl çok şeyi değiştirdi Zonguldak'ta. Kömür havzası tüm ülkeye coşku salan üretim heyecanını yitirdi çoktan, varolma mücadelesi veriyor yaşadığımız günlerde. Endüstriyel alandaki değişim, Zonguldak'ın hüznünlü yüzünü oluşturuyor yani. Sosyal güvenlik, yalnızca Cemiyet mensubu mühendis-

lere ait bir imtiyaz olmaktan çıktı geçen yıllar içinde, tüm çalışanları kapsıyor, eksiği fazlasıyla. Eski Zonguldak fotoğraflarında imrenerek gördüğümüz beyaz örtülü bürokrat masalarına, örtüsüz masalarda kapkara bir somunla, kocaman bir metal kaptan başka bir şeyi olmayan işçiler de oturabiliyor artık. Yeraltında zor çalışma koşullarında, grizu - göçük korkusunda çok bir şey değişmese de, böyle de bir sosyal dönüşüm yaşadık kentimiz. Bu da gülen yüzü olsa gerek kentin. Ancak, kenti ölümcül bir ur gibi saran hüznü, gülen yüzünün de solmasına da neden oluyor ne yazık ki! Örgütlülüklerini sendikal örgütlenmelerle başka bir boyut ekleyen Maden Mühendisi arkadaşlaraysa, örgütlerin dışında kalan diğer mühendislerin ürettiği yıkım politikalarına karşı mücadele etmek düşünüyor bu günlerde.

Ne diyelim, 75. yıl coşkusunu birlikte yaşamak dileğiyle, kolay gelsin arkadaşlar...

(Maden Mühendisleri örgütlenmeleriyle ilgili olarak verdiği bilgilerden dolayı sayın Ekrem Murat Zaman'a teşekkür ederim.)

Bizim Zamanımızda

(Bu yazı, babam ve ağabeyim dahil maden işçisi bütün akrabalarım ile Zonguldak kömür ocaklarında can vermiş, yaralanmış, sakat kalmış, çalışmış ve halen çalışan bütün maden işçilerine duyduğum saygının bir ifadesi olarak kaleme alınmıştır.)

Önce bir ses duyuyorum... Televizyondan, bir reklam filminden... İlk duyulduğunda insanın içine işlercesine, "Bizim zamanımızda ..." diye başlayan ve "Şimdi nerdeeeeeee?" diye biten iç geçirmeler...

"Bizim zamanımızda Beyoğlu'na kravatsız çıkmazdı",

"Bizim zamanımızda bir dolar bir liraydı",

Eskiye özlem yaşlılara ya da orta yaşa ait bir hastalık olsa gerek. Pek çoğumuz bu hastalıktan kurtulamıyoruz anlaşılan... Yatarken parmağını emen yada yaşı geçtiği halde bir gün birden emzik emmeye başlayan çocuklar için pedagoglar, çocukların, aile içi problemlerden etkilendiklerini ve içinde bulunduğu sıkıntılı günlerden kaçış olarak kendini daha güvenli hissettikleri, annelerinin sıcak kucağında yaşadıkları, daha küçük yaştaki dönemlerine dönüş yolu olarak bu hareketi yaptıklarını söylüyorlar. Bazı psikanalistler de dönemini anlamakta ve ona uyum sağlamak zorlanan yetişkinlerin ana rahmine dönüş isteği duyduklarını iddia ediyorlar. Bu bir kaçış isteğidir. Nereye kaçış? Hayatımız boyunca en güvende olduğumuz yere; ana rahmine. O olmazsa, sorumlulukların en az olduğu çocukluk yıllarına. O da olmazsa, hiç değilse gençlik yıllarımıza... Niçin? Çünkü o zamanlarda, ki o "bizim zamanımız"dır, her şey mutlaka daha güzeldir, daha insancıldır, daha az kirlenmiştir!!! Televizyondaki reklamı izlerken bunları düşündüm kendi kendime.

Anlatılan zaman 1940'lı yıllar ve 1950'lerin

(Fotoğraf için Erol Çatma'ya teşekkürler.)
Kömür üretimini artırmak için, 1937-1951 arasında Zonguldak Kömür Havzasında hükümlüler de çalıştırılmışlardır. Bu fotoğrafta onlardan üç kişi görülmektedir.

Mustafa EYRİBOYUN

başı olsa gerek. Yer ise Beyoğlu'nda İstiklal Caddesi. 1950'lerde Anadolu'dan İstanbul'a göç başlayınca İstanbul'un genel havasının değiştiği (bozulduğu) hep söylenir, yazılır, çizilir. Doğrusu uzun yıllar İstanbul'un ve özellikle İstiklal Caddesi'nin bu değişimi benim dahi canımı sıkmıştır. O zarif, fotr şapkalı hanımefendiler-beyefendiler, tiril tiril kıyafetler, boyalı ayakkabılar... Boşta kalıp sallapati görünmesin diye midir nedir, elde taşınan baston gibi şemsiyeler... Hele bir de sırtını tahıla yaslamamış beslenmenin ürünü filinta gibi boy-pos sahibi genci yaşlısı, kadını erkeği insan tipleri... Clark Gable tipi bıyıklar ve o tam tiki tiklerken "tıp!" denmiş de öylece donup kalmış bakışlarla, Fransız Kültür(ünü Yayma) Merkezi'nin önünden geçip, Çiçek Pasajı'na ve Markiz Pastanesi'ne takılıp kalmadan tünele doğru yürümek... İşte kentli yaşam tarzı ve kent örneği olarak Beyoğlu.

"Ah eski İstanbul!" derken kastedilen o zamanlar gayri müslimlerin çoğunlukta bulunduğu Beyoğlu'dur. Zaman zaman da Şehzadebaşı... Ki oranın anılması genellikle Ramazan aylarındaki iftar sonrası eğlenceleri ile sınırlı kalır. Yakınmalar bizzat o dönemi, orada yaşamış ve toplumsal sorumluluğunu hep hissetmiş kişilerden geliyorsa anlamlıdır. Ancak durum biraz farklı. Okumuş kesim sohbetlerinde "Eski İstanbul mu? Ahhh nerde o günler!" türünden cümleler sık duyulur. İstanbul'la hiç ilgisi olmamış kişilerde bile bu yaygındır. Kendi gerçeğine yabancılaşmışlık değil mi bu? Tabii ki derhal, "yabancılaştırılmışlık" deyip sorumluluğu kendi dışımıza atmak da mümkündür ki, çoğu zaman yapılan da budur. Ancak Türkiye'de özellikle kendini solda gören köşe yazarı, aydın/entelektüel dünyasının biz köy ve taşra kökenli insanları yanlış yönlendirdiği inkar edilemez doğrusu. Bu ayrı bir yazı konusu... Yoksul-cahil ortamlarda kişiliksiz büyütülüp, tesadüfen de okuyup bir yerlere gelince, sel suyuna bırakılmış kağıttan kayıklar gibi yalpala-yıp duruyor insan. Durumunu fark edip kıyıya çıkmazsa batıp gidiyor, bulanık sularda. Yeni girdiği çevrelerde kabul görme, dışlanmama, hatta psikolojik baskıdan kurtulma isteği sonucu kendi gerçeğiyle çelişen tavır ve söylem içine girebiliyor. Tatlı rüyadan uyanmak istemez insan. Ama hiç uyanmayan da yaşamıyor demektir.

İşte o günkü Beyoğlu'nun bu günkü hali gelip de benim gibi çocukluğu köyde, gençliği bir taşra ilçesinde geçmiş birinin canını sıkıyorsa bu nasıl açıklanabilir. Bireysel olarak söylemem gerekirse benim canımı sıkın Beyoğlu'nun geçirdiği dönüşüm değil... Başbakan Demirel'in, müsteşarı Özal'a hazırlattığı 24 Ocak 1980 kararları ile uygulamaya tam olarak sokamadığı, ancak 12 Eylül 1980 darbesi ve ardından bu sefer

Sivil Toplum Kapasite Geliştirme Semineri

Yönetim Kurulu Başkan Yardımcımız Ahmet Öztürk, Avrupa Birliği'nce desteklenen Sivil Toplum Geliştirme Projesi kapsamında düzenlenen, Sivil Toplum Kapasite Geliştirme Seminerine katıldı.

İstanbul Armada Otel'de, 16 - 19 Mart tarihleri arasında düzenlenen seminer, "Proje Döngüsü Yönetimi ve Mantıksal Çerçeve Yaklaşımı" ile "Çatışma Çözme ve Arabuluculuk" başlıklarını kapsıyordu.

Türkiye Kalkınma Bankası'ndan Faruk Cengiz Çetindağ; "Proje Döngüsü Yönetimi ve Mantıksal Çerçeve Yaklaşımı" bölümünde, sivil toplum örgütlerinin projelerine fon desteği sağlayan, başta AB olmak üzere fon kuruluşlarına sunulacak projelerin, hangi esaslara göre hazırlanması gerektiği konusunda teknik bilgiler sunarken, iletişim uzmanı Günseli Aksoy ise "Çatışma Çözme ve Arabuluculuk" bölümünde sivil toplum örgütlerinde karşılaşılan iletişim sorunlarının nasıl aşılabileceği, beyin fırtınası kuralları, müzakere yöntemleri, etkili iletişim ve arabuluculuk konularında bilgiler sundu.

Başbakan olarak Özal sayesinde yerleştirilen serbest piyasa ve "köseyi dönme"ci zihniyetin getirdiği yozlaşmadır. Bu yozlaşma her yeri olduğu gibi doğal olarak İstanbul'u da sarmıştır.

"Bizim zamanımızda buralara kravatsız çıkılmazdı" diyenlere bizim de bir çift söz söyleme hakkımız olsun değil mi ya!

Sizin o zamanlarınızda "Bizim buralarda da kravatsız olmayı köyüne salmazlarmış"... Dayım Çaycuma'nın köyünde, kendi halinde bir köylü. Aynı zamanda mükellef maden işçisi. "Sizin o zamanınızda" "bizim buralarda!" mükellefiyet (zorunlu çalışma) vardı. Milli Korunma Kanunu ile uygulamaya konulan zorunlu çalıştırma kapsamında, bizim buralarda köylü erkekler zorla kömür ocaklarında çalıştırılırdı. Zonguldak'tan Çaycuma'ya gelen trenden inen köylü/amele kıklıklı biri hemen jandarma tarafından alınır, iznili olduğunu kanıtlayamazsa doğru geriye kömür ocağına... Ancak memurdur zannedip kravatlılara dokunmazlarmış. Dayım bir keresinde kravat takıp kurtulup, köyüne gitmiş. Ne yapsın adam evlenmiş, gerdeğe girmeden yallah ocağa çalışmaya gönderilmiş... Yoksa Pera Palas'ın kalorifer kazanında, İzmir'e giden vapurun buhar kazanında, Ankara'ya giden trenin buharlı lokomotifinde ne yanacaktı?

"Bizim zamanımızda dolar bir liraydı..."

Televizyonda, bir reklamdan bu ses geliyor kulağıma: O zamanlar Ereğli Kömürleri İşletmesi (EKİ) (şimdiki Türkiye Taşkömürü Kurumu, TTK) ekonomi için bir kambur değildi. Kambur olan sadece iki buklüm yerin dibinde kömür kazan bizim köylülerdi. Ve onlar ki, Avrupalıların çıkardığı 2. Büyük Paylaşım Savaşı'nda ülkeyi dimdik ayakta tuttular. Ocaklarda ürettikleri kömür, köylerinde ürettikleri mısır-buğday desteği ile. Ve onlar sayesinde sizler Beyoğlu'nda sopa yutmuş gibi dimdik yürüyebildiniz, evleriniz-

de kömür alevi sıcaklığında yatabildiniz.

Artık o günler çok gerilerde kaldı. Şimdi, "şimdiki zaman" var. Ve şimdiki zamanda, bizim köylü delikanlılar caddelerimize çöpçü olabilmek, sitelerinize bekçi, apartmanlarınıza kapıcı, kalorifer kazanlarınıza ateşçi olabilmek umuduyla çoluk çocuk buralardan göç ettiler. Ve bugün İstanbul nüfusunun yüzde 25'i okuma bilmeyen veya okul bitirmemiş kişilerden oluşuyormuş. Öyle yazıyor gazeteler... Yani bizim buralarda daha yirmi yıl önce elektriğe, yola, ancak beş yıl önce doğru dürüst bir ilköğretim okuluna kavuşmuş insanlarımız şimdi sizin komşularınız oldu. "Sizin zamanınız"da görmediğiniz, görmek istemediğiniz sefalet bugün geldi yanınıza oturdu. Sizin çocuklarınız 50 yıl sonra nasıl cümleler kuracak acaba... Birkaç örnek arasak mı?

"Bizim zamanımızda, bir keresinde Fener-Cimbom maçına 300 milyon verip bilet almıştım."

"Bizim zamanımızda, bi Nezler vardı! Üf anam yeme de yanında yat..."

"Bizim zamanımızda, ne güzel televole programları vardı."

"Bizim zamanımızda, Amerikan sigarası dağıtan bir şirkette ayda 2000 dolar kazanıyordum." Yeter mi?

"Bizim zamanımızda resmi kayıtlara göre nüfusun yüzde 20'si açlık sınırının altında yaşıyordu."

Demeyecekler tabii ki.. Çünkü insanlar her şeyi istedikleri gibi görüyor ve algılıyorlar. Siz hiç kendi zamanınızı anlatırken; "Bizim zamanımızda Zonguldak'ta insanlar hayvan vagonlarına dolduruluyor, üstüne kilit vurulup ocaklara gönderiliyordu" diye cümle kurdunuz mu?

NOT : Bu yazı Ocak 2003'te kaleme alınmıştır.

Prof. Dr. İzzetin Önder:

Çağımız bilgi çağı değil, açıklanmış olan bilginin çağıdır

"Ayda Bir Kültür Etkinlikleri" çerçevesinde, İstanbul Üniversitesi öğretim üyelerinden, Öğretim Elemanları Sendikası eski Genel başkanı ve Cumhuriyet Gazetesi yazarı Prof. Dr. İzzetin Önder ile, "Üniversiteler ve Eğitim" başlıklı bir söyleşi gerçekleştirildi. ZOKEV başkanı Prof. Dr. Vedat Didari'nin bir sunuş konuşmasıyla açtığı söyleşi, 29 Nisan 2004 tarihinde Maden Mühendisleri Odası lokalinde gerçekleştirildi.

Başlıca bir insan hakkı, beşeri sermaye oluşturmaya yönelik akılsal bir faaliyet ve fırsat eşitliğini sağlayan bir mekanizma olarak tanımladığı eğiti-

mi, bilgi aktarmaktan çok, bilgi biriktirmek süreci olarak açıklayan Prof. Önder, Türkiye'de anlamlı olmayan statik bilgilerle çocukların kafalarının doldurulduğuna işaret etti. Sözlerini "Örneğin Demokrat Parti'nin kuruluş tarihi yerine, hangi sosyolojik, hangi siyasal, hangi toplumsal koşullarda kurulduğu sorusu daha anlamlıdır" şeklinde sürdürdü. Küreselleşmenin eğitime olan etkilerine de değinen Prof. Önder "Çağımızın bilgi çağı olarak tanımlanmasına da itirazım var. Çağımız olsa olsa açıklanmış olan bilgilerin çağı olabilir ancak. Çünkü küreselleşme çağında esas olan, teknoloji savaşımıdır. Yeni teknolojiye ulaşan bir firma, aralarındaki amansız rekabet nedeniyle, karşıt sermaye grubunun teknolojisini değersizleştirmek zorundadır. Bu yüzden küreselleşme demokrasiye de karşıdır" dedi.

Son zamanlarda sıkça tartışılan türban sorunu konusunda, "Eğitimde türban meselesini çok tartıştık. Ben şekle bakmıyorum. İnsanların başlarındaki türbana değil, beyinlerin önündeki türbana itirazım var benim. Bugünkü eğitim sistemi akli bilgiler yerine, nakli bilgiler sunuyor. Beyinlerin önüne bundan daha iyi türban mı kurulur" diyen Prof. Önder, YÖK tartışmaları konusunda da görüşlerini açıkladı.

"YÖK ideolojisi bütün üniversitelerin yapısal dokusuna etkiledi. YÖK kaldırılrsa bile, üniversitelerde hiçbir şey değişmez. Önce 1402 ile bir cerrahi müdahale yapılarak üniversiteler ayıklandı.

Daha sonra bir idari organizasyonla, rektörlerin müthiş yetkilerle donatıldığı anti-demokratik bir ortam yaratıldı. YÖK projesi TÜSİAD'da hazırlanmıştır ve hazırlayanların başında Kemal Gürüz vardır. Mademki dediler buralara çok talep ver, o halde biz buradan para kazanalım. Bunun için üniversite hocalarını küreselleşmenin ideologu haline getirelim, mideleriyle cüzdanları arasına sıkıştıralım. Öğrencileri de "Öğrenci Konseyi" ile bu projenin bir parçası haline getirelim. İşte bugün yapılmak istenen budur" dedikten sonra, "Rektörlerle AKP arasındaki bu tartışma üniversitelerin hayrına bir tartışma değildir. YÖK iyi işlerde yaptı diyor kimileri. Yapmış olabilir, ama demokratik olmayan bir kurum çok güzel şeyler de yapsa ben ona itiraz ediyorum. O güzel şeylerin kararlarını birlikte almak, oluşturmak, demokratik bir biçimde yaşama geçirmek gereklidir. Birinin elinde bir güç varsa, yarın bu gücü kimin kullanacağı belli olmaz" diyerek sözlerini tamamladı.

Sorulan bir soruya "80'lerden sonra yaşananlar depolitizasyon falan değildir. Tek taraflı müthiş bir politizasyon sürecidir. Bu süreçte güce tapan insanlar yetiştirildi. Bu güç bugün ülkemizde sermayedir" şeklinde yanıt veren Prof. Önder, "son olarak şunu söylemek isterim. Hangi üniversitenin kapısında polis varsa o üniversitede hayat vardır" diyerek de söyleşisini tamamladı.

BUYURUN FESTİVALE

Vakfımızın, Karaelmas 2004 7. Uluslararası Zonguldak Kültür ve Sanat Festivali kapsamında düzenleyeceği etkinliklerin programı belli oldu. Fotoğraf sergisi, saydam gösterileri ve edebiyat söyleşilerinin yer aldığı program, 24 - 27 Haziran tarihleri arasında gerçekleşecek.

Programa göre, Zonguldaklı fotoğraf sanatçısı Birol Üzmez'in "Zeytine Yolculuk" başlıklı fotoğraf sergisi, Atatürk Kültür Merkezi'nde 24 Haziran tarihinde açılacak ve festival süresince açık kalacak.

Bu festivalde bir ilke imza atacak olan ZOKEV fotoğraf grubu, her akşam açık havada saydam gösterisi yapacak. Ağırlıklı olarak Zonguldaklı fotoğrafçıların ürünlerinin yer alacağı açık hava gösterileri, Kordonboyu'nda gerçekleşecek.

Edebiyat söyleşileri, yine Maden Mühendisleri Odası lokalinde. Bu kapsamda, Birol Üzmez'in "İki Siyah İki Kara" başlıklı söyleşi ve saydam gösterisi 24 Haziran'da, Egemen Berköz ve Turgay Fişekçi'nin katılacağı "Şiir ve Hayat" başlıklı söyleşi 25 Haziran'da, 26 Haziran tarihindeyse "Savaş Büke Gülmece Öyküsü Ödül ve Anma Töreni" var. Törene, Savaş Büke'nin ailesinin yanı sıra, seçici kurul üyeleriyle ödül kazanan yazarlar da katılacak.

Zonguldak Karaelmas 2004 Uluslararası 7. Kültür ve Sanat Festivali ZOKEV Etkinlikleri

24 Haziran 2004 Perşembe

Saat: 15.30 Birol Üzmez - "Zeytine Yolculuk" Fotoğraf Sergisi Açılışı
Yer: Belediye Kültür Merkezi Salonu

Saat 18.30: Söyleşi ve Slayt Gösteri "İki Siyah, İki Kara"
Sunan: Birol Üzmez
Yer: Maden Mühendisleri Odası Lokali

Saat: 21.00 Saydam Gösterisi
Yer: Kordonboyu

25 Haziran 2004 Cuma

Turgay FİŞEKÇİ, Egemen BERKÖZ ile birlikte "Şiir ve Hayat" başlıklı söyleşide konuşacağız olacak.

Saat 18.30: Söyleşi "Şiir ve Hayat"
Sunanlar: Egemen Berköz - Turgay Fişekçi
Yer: Maden Mühendisleri Odası Lokali

Saat: 21.00 Saydam Gösterisi
Yer: Kordonboyu

26 Haziran 2004 Cumartesi

Aydın ENGİN, Savaş Büke Gülmece Öyküsü Yarışması Ödül Töreni'nde Zonguldaklılarla buluşacak.

Saat: 18.30 Savaş Büke Gülmece Öyküsü Yarışması Ödül Töreni ve Anma Programı

Katılımcılar : Cihan Demirci, Aydın Engin, Savaş Ünlü, Kürşat Coşgun, M. Mahzun Doğan, Noyan Büke
Yer: Maden Mühendisleri Odası Lokali

Saat: 21.00 Saydam Gösterisi
Yer: Kordonboyu

Cihan DEMİRCİ, Savaş Büke Gülmece Öyküsü Yarışması Ödül Töreni'nde Zonguldaklılarla buluşacak bir diğer konuşumuz.

Savaş Büke Gülmece Öyküsü Yarışması sonuçlarını beklerken Seçici Kurul üyemiz sevgili Muzaffer İzgü'den bir mektup aldık. Sonuçlarla ilgili olduğunu düşünüyorduk. Yanılmamıştık, ancak mektubun birinci sayfası üzüntüye boğdu bizi.

"Sevgili Vedat Didari" sözleriyle başlayan mektubunda bizi üzen haberi veriyordu İzgü.

"Sormayın, yılbaşından bu yana başıma neler geldi. Eşim ölümünden döndü, salt felçle kurtulduk. 77 gün hastanede kaldık, nöroloji, fizik tedavi, ah ne çileli günler.

Elbette artık Kuşadası'na gidemiyoruz. Alsancağ'taki eve de. Oğlumun olduğu apartmanın ışıklığına bakan bir daire satın aldım, giriş katı, şimdi orada kalıyoruz. Her gün fizik tedavi için fizyoterapist geliyor. Hemşiremiz var, haftalık doktor kontrolümüz var. Bilmem ki özgürlüğüm mü yitti? Ama eşimin beş ay sonra çok küçük adımlar atarak ve yardım alarak yürümesi bile bizim için umut ve sevinç...

İşte bu yüzden katılamıyorum ödül törenine.

Bütün dostlara çok çok selamlar sevgiler.

Hiç birinizi unutmadım.

Dostlukla.

Muzaffer İzgü"

Sözün kısası eşinin sağlık durumu nedeniyle ödül töreninde aramızda olamayacak İzgü. ZOKEV ailesi olarak, yazınınızın usta kalemi değerli dostumuza geçmiş olsun dileklerinizi iletiyor, sağlıklı günlerde bir arada olma umudumuzun hiç yitmeyeceğini belirtmek istiyoruz.

TED'DEN FOTOGRAM SERGİSİ

TED Zonguldak Koleji fotoğraf kulübü öğrencileri fotogram sergisi açtı. TED Zonguldak Koleji Bahar Ünal Sergi Salonu'nda 29 Mayıs tarihinde açılan sergi, tamamı öğrenciler tarafından üretilmiş, 34 fotogram ve 7 fotoğraftan oluşuyor.

ZOKEV fotoğraf kursu eğitmenleri İbrahim Akyürek ve Hüseyin Toraman'ın eğitici olarak iki yıldır yürüttüğü çalışmaların ürünü olan sergi, sömestr sonuna kadar açık kalacak.

Fotogram Nedir?

Kamera, objektif, film gibi araçlar kullanılmadan, karanlık odada fotoğraf kağıdı veya ışığa duyarlı başka yüzeyler üzerine, yarı saydam veya saydam olmayan objelerin gölgelerin düşürülmesi ile üretilen fotoğraf türüdür.

Koromuzdan Muhteşem Bir Konser Daha..

22 Ocak 2004 akşamı ZOKEV Türk Sanat Müziği Korosu konseri Atatürk Kültür Merkezi'nde yapıldı.

Levent Özger yönetimindeki ZOKEV TSM korosuna, TRT saz sanatçıları Atilla Mayda, Turay Dinleyen, Yılmaz Dinleyen ve Zafer Oytun eşlik etti.

Popülerite 'kaygısı duymadan, Klasik Türk Müziği'nin seçkin eserlerinden oluşan bir repertuarla izleyicilerin karşısına çıkan koromuz, Türk Sanat Musikisinin bir çok parçasını başarıyla seslendirdi.

Gecenin sürpriziye, koronun çok sesli olarak söylediği "Pencereden kar geliyor" adlı türkü oldu. Konser sonrasında "Zonguldak'ın aydınlık yüzünü temsil eden vakfın korosuna da böylesi çağdaş arayışlar yakışıyor" biçiminde görüşler belirten izleyiciler, koroyu dakikalarca ayakta alkışladı.

ZOKEV ailesi olarak koromuzu ve koromuzun sevgili şefi Levent Özger'i kutluyor, başarılarının devamının beklediğimizi ifade ediyoruz.

Halen Belediye Kültür Merkezi'nde çalışmalarını sürdüren koromuz önümüzdeki günlerde vereceği konserlere hazırlanıyor.

Kürşat Coşgun'dan Karikatür Sergisi: "Taşatanlar"

Yönetim Kurulu üyemiz Kürşat Coşgun "taşatanlar" başlıklı bir karikatür sergisi açtı. 21 Mayıs 2004 tarihinde, Devlet Güzel Sanatlar Galerisi'nde açtığı sergi ile, sanat yaşamının 25. yılını kutlayan Coşgun, tümü "taş atma" temasını işleyen 30 adet karikatürünü sergiledi. Vali yardımcısı Halil Yavuzkaya'nın açılışını yaptığı törene, başta yönetim kurulu başkanımız Prof. Dr. Vedat Didari ve diğer yönetim kurulu üyelerimiz olmak üzere, ZOKEV üyeleri yoğun şekilde katıldı.

İsrail tanklarına, ellerindeki taşlarla karşı durmaya çalışan Filistinli çocukların, bir gazete-de gördüğü fotoğrafından etkilenerek, üç yılda oluşturduğu serginin tanıtım broşüründe Kürşat Coşgun şöyle diyor:

"...önce avlanmak için taşı eline aldı insan. bütün amacı karnını doyurabilmektir, yani yaşamaktı.

sonra taşın başka amaçlar için kullanılabilceğini anladı; onunla güç buldu, otorite sağladı. taş ilk kez silah olarak kullanıldığında her iki tarafında gücü eşitti. sonuçta birbirlerine taş atıyorlardı.

ama kaba güçle iktidar olmaya çalışanlar bununla yetinmedi. daha fazla sayıda ve daha ağır taşları atmanın yolunu aradılar. buldular da.

sonra taşı sivriltiler, bilediler; kesici delici yanlarını keşfettiler. ellerinde silahı her gün biraz daha geliştirdiler.

e, ne de olsa insanlık ilerliyordu.

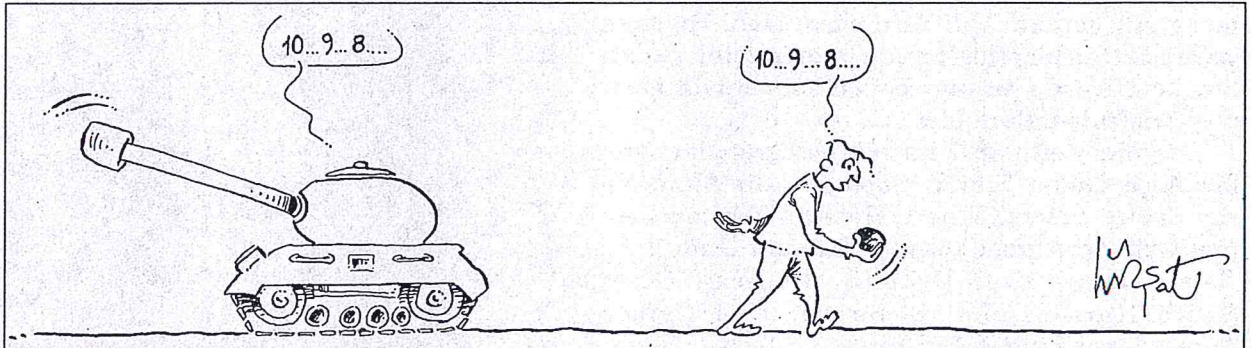
ve bu ilerlemenin sonunda, metli kullanmaya başladılar; ok, mızrak, kılıç yaptılar.

karşısındaki taşı atmaya devam ediyordu. ama o hep en güçlü olmalıydı. bu yüzden de elindeki silah sürekli gelişmeliydi. öylede oldu.

ateşli silahlar, toplar, tüfekler, tanklar derken iş nükleer, kimyasal, biyolojik silahlara geldi dayandı.

işte bu sergi toplara, tanklara karşı hala taş atarak direnenlere adanmıştır."

Kürşat Coşgun'un 25. sanat yılını kutluyor, kentimizin kültürel yaşamına sunduğu katkılardan dolayı teşekkür ediyoruz.

Sergi Odası Haziran-Temmuz Etkinlikleri

Fotoğraf Sergisi:

"Şubat 2003 / Bağdat – Babil – Kerbela"

Sergide Fotoğrafı Olan Fotoğrafçılar:

Özcan Yurdalan, Gencer Yurttaş, Şaban Dayanan, Tolga Sezgin, Cevahir Buğu

Tarih: 03 – 16 Haziran 2004

Atölye Çalışmaları:

"Çocuk ve Gençlere Fotoğraf Atölyesi"

Eğitmenler:

İbrahim Akyürek – Hüseyin Toraman

Tarih: 12 – 16 Temmuz 16.30 – 18.30 Arası
Kayıt ve Başvuru: ZOKEV

Saydam Gösterisi:

"Çeşitlemeler" - İlknur Birinci

14 Haziran 2004 Pazartesi Saat: 18.00

Fotoğraf Sergisi:

"Afganistan Fotoğrafları" – İFSAK Arşivi

Sergide Fotoğrafı Olan Fotoğrafçılar:

Coşkun Aral, Faruk Zabcı, Bengüç Özerdem, Hakan Denker, Reza, Zahide Ay, İrfan Sapmaz, Thomas, J. Abercrombie

Tarih: 05 – 17 Temmuz 2004

Siyah Beyaz Karanlık Oda (Başlangıç Uygulaması), Siyah – Beyaz Film Banyosu ve Kart Baskısı

Eğitmen: İbrahim Akyürek

Tarih: 13 Temmuz Salı 18.00 – 21.00
Kayıt ve Başvuru: ZOKEV

Sergi Odası

Pazar Günleri Dışında 12.00 – 18.00 Arası

(Çatı Kebap Sırası, Zafer Eczanesi Üstü
Tel: 252 17 59)

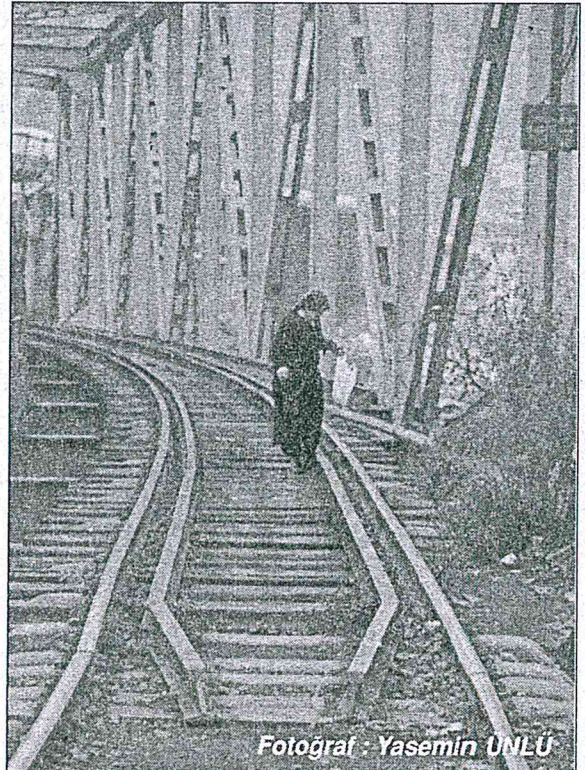
"5. Kentimiz Fotoğrafçıları Sergisi" Sergi Odası'nda Açıldı

Ağırlıklı olarak, Vakfımız tarafından düzenlenen "temel fotoğrafçılık" seminerlerine katılan fotoğraf kursiyerlerinin çalışmalarından oluşan "5. Kentimiz Fotoğrafçıları Sergisi" Zonguldak Sergi Odası'nda açıldı.

17 fotoğrafçının 50 adet renkli ve siyah beyaz fotoğrafla katıldığı sergi 10 – 18 Şubat tarihleri arasında açık kaldı.

TED Zonguldak Koleji Vakfı Fotoğrafçılık Kulübü öğrencilerinin ürünlerinin de yer aldığı serginin, değerlendirme toplantısı, 16 Şubat Pazartesi günü yapıldı. Vali Yardımcısı Halil Yavuzkaya'nında katıldığı toplantıda, fotoğrafçılık sanatının kentimizde eriştiği boyut konusunda görüş alışverişinde bulunuldu.

Sergide yer alan kentimiz fotoğrafçıları şunlar: Ayşe Güler, Binnur Subaşı, Güliz Akın, Nuray Ercan, Sevda Cömert, Hüseyin Toraman, Ahmet Öztürk, Ahmet Tokyay, Yasemin Ünlü, İrfan Celal Aksoy, Ezgi Üşümüş, Emircan Özsoy, Safiye Karakaş, İlknur Birinci, Erol Karaeli, Turan Şeref Ener, Uğur Tan.

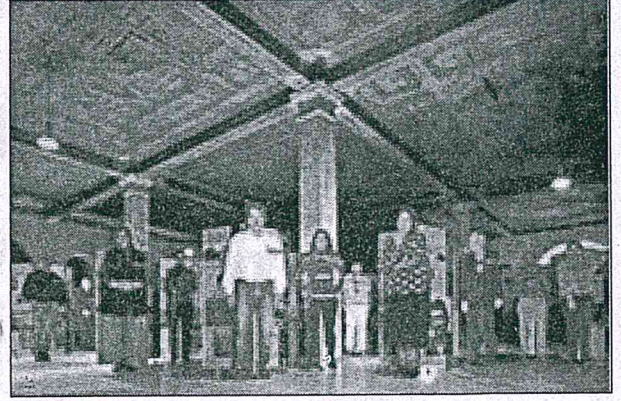
Fotoğraf : Yasemin ÜNLÜ

“Hikayemi Dinler Misin” Sergisi ZOKEV İşbirliği ile Zonguldak’ta...

Tarih Vakfı’nın insan hakları konusunda düzenlediği “Hikâyemi Dinler Misin?” başlıklı sergi Zonguldak’ta da gösterilecek. İlk durağı İzmir olan sergi, aralarında Zonguldak’ında bulunduğu yirmi ili geçecek. ZOKEV, Tarih Vakfı işbirliğiyle Zonguldak’ta 5-9 Ekim 2004 tarihleri arasında açılacak olan serginin İzmir’den sonraki ilk durağı Bursa. Şu ana kadar Edirne, Van, Diyarbakır, Mardin’de açılan sergi daha sonra sırasıyla Antalya, Mersin, Antakya, Gaziantep, Samsun, Trabzon, Çanakkale, Muğla, Denizli, Konya, Kayseri, Ankara, Zonguldak’ı dolaşarak, ülke turunu İstanbul’da noktalayacak. Sergi gittiği her ilde en az bir hafta açık kalacak.

“Hikâyemi Dinler Misin?” sergisi 5-9 Ekim tarihleri arasında, Atatürk Kültür Merkezi’nde her gün 10.00 -18.00 saatleri arasında ziyaret edilebilecek. 32 canlı tanık insan hakları mücadelesini anlatıyor.

“Hikâyemi Dinler Misin? Tanıklarla Türkiye’de İnsan Hakları ve Sivil Toplum” sergisi mümkün olduğunca geniş bir yelpazeden seçilmiş 32 canlı tanık aracılığıyla son 50-60 yılda Türkiye’de yaşanan insan hakları mücadelesini, suçlu aramadan ve önyargısız bir anlatımla görselleştiriyor. Kişilerin panolarla sembolize edildiği ve her panoda deneyimlerin anlatıldığı sergide, mecazi anlamda da, geçmişlerini arkalarına alan kişiler, ileriye doğru bakıp yaşadıklarını ve mücadelelerini seyirciye yüzyüze aktarıyor. Bu 32 kişinin hayatlarından, bireysel tanıklıklarından ve anlatılarından yola çıkılarak hazırlanan sergiyi, Can Dündar’ın gerçekleştirdiği “Önce İnsan! Türkiye’de sivil toplumun, insan haklarının ve örgütlerinin öyküsü” adlı belgesel film tamamlıyor.

Sergi mekanlarının içindeki ayrı bir bölmede gösterilecek olan tek bölümlük belgesel, bu sergi ile birlikte izlendiğinde sergide yer alan ve bire bir hayat hikayelerinden meydana gelen tekil örneklerin, nasıl çoğul bir dayanışma ruhu yarattığını gözler önüne seriyor. Ayrıca sergi alanındaki beş video gösterim ünitesinde, “Onurlu Yaşama Hakkı”, “Kadın Hakları”, “Çocuk Hakları”, “Çok Kimliklilik” ve “Çevre ve Kültürel Miras” başlıklarını taşıyan kısa tematik filmler de izlenebiliyor.

Rakamlarla “Hikâyemi Dinler Misin?” Sergisi:

32 insan - 32 yaşam: Birbirinden çok farklı 32 insanın yaşam öyküleri, kişisel insan hakları mücadeleleri ve bu mücadelelerin hayata yansımaları.

250 pano-350 m²: 32 modül ve 228 sayfadan oluşan, iki metre on santimlik insan boyunda panolar, toplam 350 m² alan oluşturuyor. Sergi izleyicisiyle buluşan pano, tanıklıklarını anlatan kişinin fotoğrafını oluşturuyor ve izleyiciyi yüzyüze karşılıyor.

20 şehir - 212 gün: En az bir, en fazla dört hafta kalarak toplam yirmi şehirde sergi.

43 konferans: Serginin gezdiği bir çok şehirde düzenlenecek insan hakları ve sivil toplum konulu 43 konferans.

20 ay: Çalışmalara başlandığı Ağustos 2002 tarihinden bugüne, yoğun çabalar ve emekle geçen 20 ay.

10.473 km: Serginin kat edeceği kilometre sayısı.

**YAZI DAHA ANLAMLI
GEÇİRMEN İSTEYENLER İÇİN**

**GİTAR, BAĞLAMA, FOTOĞRAF
AHŞAP BOYAMA KURSLARI**

**GÜZEL SANATLAR LİSESİ ve
FAKÜLTESİNE HAZIRLIK İÇİN**

RESİM KURSU

ZOKEV

ZONGULDAK KÜLTÜR ve EĞİTİM VAKFI

Cumhuriyet Caddesi Papila İşhanı Kat: 2

Tel.: (0.372) 253 74 59

ZONGULDAK

